

TJUFKLOR, m. 3. pl. (fam.) *Komma, falla i t.*, blifva stulen.

TJUFKNEP, n. 3. (fam.) 1) *Knep*, som tjuvvar bruka. — 2) Lågt, nedrigt, gement knep.

TJUFKONA, f. 1. (låg) Tjufaktig qvinna.

TJUFKONSTER, f. 3. pl. (fam.) Gemena knep.

TJUFKÄLLARE, m. 2. (föga brukl.) Underjordiskt fängelse för tjuvar.

TJUFLYCKA, f. 1. (fam.) Ovanlig lycka, tur, sådan som tjuvar ofta pläga hafva, vid utöfvandet af sitt händverk.

TJUFLYKTA, f. 1. Se *Blindlykta*.

TJUFMÅL, n. 3. Se *Tjufsak*.

TJUFNAD, m. 3. Stöld af mindre betydenhet.

TJUFNYCKEL, m. 2. pl. — *nycklar*. Falsk nyckel, dyrk.

TJUFNÄFVE, m. sing. (fam.) *Komma i t-n*, blifva bortstulen.

TJUFNÄSTE, n. 4. Tillhåll för tjuvar.

TJUFPACK, n. 3. (fam.) Pack, bestående af tjuvar och skälmar.

TJUFPOJKAKTIG, a. 2. (fam.) Fallen för tjufspojkestreck.

TJUFPOJKE, m. 2. pl. — *pojkar*. (fam.) Pojke, som gör skälmsstycken; skalkaktig pojke. Säges äfv. i samma mening om äldre personer.

TJUFPOJKSTRECK, n. 3. (fam.) Pojkestreck, skälmsstycke, skalkaktigt spratt.

TJUFSAK, f. 3. 1) Rättegångssak, som rörer stöld. — 2) *T-er*, se *Tjufgods*.

TJUFSKYTT, m. 2. En, som föröfvar tjufskytte.

TJUFSKYTTE, n. 4. Hemlig och oloflig jagt.

TJUFSPRÅK, n. 3. De egna ord och talesätt, som tjuvar sins emellan bruka.

TJUFSRÄTT, m. sing. (lagt.) *Stände t.*, blifve dömd såsom för stöld.

TJUFSTRECK, n. 3. (fam.) Lågt, nedrigt bedrägeri. [-strek.]

TJUFSTRYKER, m. sing. (fam.) Skymford, liktydigt med Lymmel, Bof, Skurk.

TJUFSTYCKE, n. 4. (fam.) Se *Tjufstreck*.

TJUFUNGE, c. 2. pl. — *ungar*. (fam. skämtv.) Liten skäl. *Myssla t.*, ett sällskapsspel.

TJUFVA, gam. o. fam. genitiv plur. af *Tjuf*, t. ex.: *T. hand*, tjuvars ägo.

TJUFVA, f. 1. Se *Tjuga*.

TJUFVA, v. a. 1. *T. tobak*, afrepa bladen af den.

TJUFVERI, n. 3. Föröfvande af stöld.

TJUGA, f. 1. Käpp eller stång, i ändan klufven, eller med två eller tre åt olika håll utlöppande grenar eller spetsar af trä, jern, o. s. v. *Med en t. taga upp en kräftthåf*. — Bildar sammansättningen Hötjuga.

TJUGE ell. **TJUGO**, se *Tjugu*.

TJUGONDE, ordningstal. Som följer i ordningen näst efter den nittonde. — *Ss. T-första*, -*andra*, o. s. v. (Äfv. *Tjuguförsta*, &c.)

TJUGONDEDAGEN ell., förkortadt, **TJUGONDAGEN**, s. m. def. Tjugonde dagen från Juldagen, denna inberäknad. Kallas äfv. i dagligt tal *Tjugondag Knut*, emedan denna dag fordom var helgad till minne af Knut den Helige i Danmark.

TJUGONDEDEL, m. 2. En del af ett helt, som är deladt i tjugu lika delar.

TJUGU, tjugu, grundtal. (i fornspråket *tu tughu*, d. v. s. två tiotal, af *Tughes* ell. *Tigher*, tiotal) Två gånger tio. — Skrifves äfv. *Tjuge* och *Tjugo*. — Sammansättningarne *Tjuguen*, *Tjugulvå*, m. fl., *Tjuguförsta*, *Tjugu-*

andra, m. fl., *Tjugulvåendedel*, *Tjugufemtedel*, m. fl., tarfva ingen förklaring, hvilket äfven är förhållandet med följande: *Tjugudubbel*, -*dubbelt*, -*faldig*, -*faldigt*, -*hörnig*, -*sidig*, -*årig*, m. fl.

TJUGUHÖRNING, m. 2. Se *Ikosader*.

TJUGUMÄNNING, m. 2. Växt, som hör till klassen Ikosandria.

TJUGUPUNDIG, a. 2. *T. kanon*, som afskjuter en kula om tjugu skålpunds vikt.

TJUGUPUNDING, m. 2. Tjugupundig kanon.

TJUGUTAL, n. 3. Antal af tjugu. *T-et* kallas äfv. samtliga räknetalen emellan tjugu och trettio. *Huru gammal är han? Han är på t-et*, emellan tjugu och trettio år.

TJUR, m. 2. Outskuren hane af nötslägtet. *Släppa ko till t.*, låta ko betäckas af tjur. *Kon vill ha t.*, är brunstig. *Kon har tagit t.*, har blifvit betäckt af tjur.

TJURA, v. n. 1. (fam.) 1) Visa sig egensinnig. — 2) Vara sträf, butter, trumpen till lynnes; se mulen, sur ut; hänga läpp. *Sitta och t.* — *Tjurande*, n. 4.

TJURAKTIG, a. 2. (mindre brukl.) Se *Tjurhufvud*. — *Tjuraktighet*, f. 3. — *Tjuraktigt*, adv.

TJURFAKTARE, m. 3. En, som öfvat sig i tjurfäktning.

TJURFÄKTNING, f. 2. Menniskors kamp med tjurar, till åskådares förlustelse.

TJURHUFVAD, a. 2. (fam.) Ytterst egensinnig eller trotsig.

TJURHUFVUD, n. 4. pl. — *hufvuden*. (fam.)

1) Ytterst egensinnig eller trotsig människa. — 2) Sträf, butter människa; en som ser sur och mulen ut.

TJURHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*; pop.) Hårdnackadt fasthålla. *T. en sak*, draga den ut på tiden.

TJURPES, m. 2. Tjurs födslolem.

TJURSKALLE, m. 2. pl. — *skallar*. Se *Tjurhufvud*.

TJUSA, v. a. 1. o. 2. (i äldre språket *Kjusa*) 1) (ursprungl.) Genom trollsånger förhexa. — 2) Med blicken bedöfva, förtrolla. *En del ormar påstås kunna t. mindre fåglar. T. ormar*. — 3) Se *Förtjusa*. — 4) (bibl.) Förvända, förvilla, besvärja, skada. — *T-nde*, part. akt. Se *Förtjusande*, adj. 1.

TJUSARE, m. 3. -*ARINNA* ell. -*SERSKA*, f. 1. En, som tjusar; (bibl.) trollkarl, besvärjare. Bildar sammansättningen Ormtjusare.

TJUSNING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom någon tjuses. — 2) Se *Förtjusning*.

TJUT, n. 3. Tjutande läte. *Ulfvens t. Vådrets t. Ett barns t. Vildarnes sång är ofta snarare ett t. Jfr. Tjuta*.

TJUTA, v. n. 3. Impf. *Tjöt*. Sup. *Tjutit*.

1) Gifva ifrån sig ett vidrigt, uthållt, gällt ljud, såsom t. ex. vargar och hundar. (Ordspr.) *Med ulfvar måste man t.*, man får lof att rätta sig efter deras seder, med hvilka man umgås, oakadt man ej i allo gillar dem. — 2) Säges äfv. om vindens ljud, då den sammantränges på ett ställe. — 3) (fam.) a) Sjunga gällt och illa. — b) Gråta högt och klagligt. — *Tjutande*, n. 4. o. *Tjutning*, f. 2.

TJÄDER, tjäd'r, m. 2. pl. *tjädrar*. Allmänt bekant skogsfågel af Hönsslägtet. Tetrao Urogallus. — *Ss. T-hane*.

TJÄDERFÅGEL, m. sing. (kollektivt) *Tjädrar*, så tuppas som hönor, isynn. skjutna.